

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 04, 2016

Nummer 4, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:40](#) 13-01-2016

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:39](#) 12-01-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:3767](#) 18-11-2015

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:419](#) 11-01-2016

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2015:5780](#) 07-10-2015

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2015:5729](#) 17-07-2015

RECHTSPRAAK

Uithuisplaatsing. Ongespecificeerd verleningsbesluit. Moet een verleningsbesluit een beschrijving bevatten van de plaats waartoe de machtiging strekt? Neen, zegt het hof, uit de wet noch uit de wetsgeschiedenis volgt dat.

In artikel 1:265b lid 2 BW is bepaald dat de Raad voor de Kinderbescherming (hierna ook: de raad) die een verzoek tot machtiging uithuisplaatsing doet, daarbij het besluit van het college van B&W, bedoeld in artikel 2.3 lid 1 Jeugdwet, overlegt. In dit geval staat in het namens het college ondertekende verleningsbesluit dat het college zich conformeert aan de bevindingen van de Raad voor de Kinderbescherming, waarbij het verzoek een mogelijke uithuisplaatsing kan zijn. Aan de criteria op grond waarvan een uithuisplaatsing niet uitgesloten lijkt te zijn is voldaan. Daarom is tot verlening besloten.

De vader stelt dat een verleningsbesluit niet voldoet, omdat het geen beschrijving bevat van de plaats waartoe de machtiging strekt.

Het hof overweegt dat noch uit de wettelijke bepalingen noch uit de wetsgeschiedenis volgt dat het verleningsbesluit moet worden gespecificeerd als door de vader verzocht. In artikel 2.3 Jeugdwet is de verantwoordelijkheid van het college van B&W neergelegd voor het bieden van jeugdhulp in individuele gevallen en daartoe een voorziening te treffen in het verleningsbesluit. Niet valt in te zien dat het verleningsbesluit niet voldoet doordat het college van B&W voor de te treffen voorziening aansluiting zoekt bij de bevindingen van de raad.

Overigens is in artikel 1:265b lid 3 BW opgenomen dat een machtiging tot uithuisplaatsing kan worden verleend terwijl het verleningsbesluit ontbreekt, indien het belang van het kind dit vergt. Dit kan het geval zijn indien het college niet op tijd een besluit neemt of bij een meningsverschil tussen de raad en de gemeente. Door de man is niet duidelijk gemaakt welke gevolgen het vermeende bezwaar dat aan het verleningsbesluit kleeft, in zijn visie moet hebben voor de beslissing. Gelet op artikel 1:265 lid 3 BW kan, indien het belang van het kind dit vergt, aan een mogelijke tekortkoming voorbij worden gegaan.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 13-01-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:40

Zaaknummer: 200.178.557/01

RECHTSPRAAK

Inning kinderalimentatie door LBIO op basis van onjuiste, verouderde, alimentatiebeschikking. De vader heeft daardoor te veel kinderalimentatie betaald. Hij vordert het te veel betaalde van de moeder en het LBIO terug. Voorts stelt hij dat het LBIO de door hem gemaakte kosten van rechtsbijstand moet voldoen. Hof wijst de vordering van de vader jegens de moeder af, omdat over deze zaken al is beslist in een eerdere rechtbankbeschikking met betrekking tot de kinderalimentatie. Daaraan komt bindende kracht toe. Ook de vordering jegens het LBIO wordt afgewezen. Nu de vrouw niet tot terugbetaling van het te veel betaalde is gehouden, kan van het LBIO bezwaarlijk worden aanvaard dat deze wel terugbetalingsplichtig zou zijn. Het LBIO heeft een afhankelijke positie. Ook anderszins is het LBIO niet tot terugbetaling gehouden, ook niet in het licht van het onrechtmatig gelegde loonbeslag.

Het LBIO heeft loonbeslag gelegd ten laste van de vader ten behoeve van de inning van kinderalimentatie. Dat loonbeslag was gegrond op een beschikking van 14 oktober 1999. Bij deze beslaglegging is over het hoofd gezien dat de beschikking van 14 oktober 1999 bij beschikking van 23 februari 2000, onherroepelijk, is gewijzigd c.q. verlaagd. De vader heeft daardoor meer aan kinderalimentatie betaald dan hij verschuldigd was. De vader heeft zich op het standpunt gesteld dat de moeder en het LBIO gehouden zijn om aan hem terug te betalen hetgeen hij te veel heeft betaald aan kinderalimentatie. Ook heeft hij zich op het standpunt gesteld dat het LBIO gehouden is de door hem gemaakte kosten van rechtsbijstand te vergoeden. De rechtbank heeft de vorderingen van de vader bij beschikking van 17 juli 2013 afgewezen.

Het hof overweegt dat de rechtbank de kwestie die de vader in dit geding aan de orde heeft gesteld indertijd volledig in het debat van partijen (de vader en de moeder) heeft betrokken alsmede dat de rechtbank daarover heeft beslist. Dat betekent dat de beschikking van 17 juli

2013 beslissingen inhoudt die de rechtsbetrekking die nu in geschil is betreffen. Die eerdere beslissingen hebben in dit geding bindende kracht. Die bindende kracht brengt mee dat er in dit geding geen plaats meer is voor veroordeling van de moeder tot betaling aan de vader op grond van onverschuldigde betaling of onrechtmatige daad. Nu de beschikking van 17 juli 2013 dus onherroepelijk is, wijst het hof de vordering van de vader jegens de moeder af.

Ook de vordering jegens het LBIO wordt afgewezen. Naar het oordeel van het hof kan door de vader van het LBIO geen restitutie worden verlangd op de grond dat de betalingen door hem onverschuldigd zijn gedaan. In de eerste plaats verdient hier vermelding dat LBIO in dezen een afhankelijke positie had. Het LBIO heeft bij de inning de moeder vertegenwoordigd en het heeft de betalingen namens haar ontvangen. Nu op de voet van de beschikking van 17 juli 2013 op de moeder niet langer een terugbetalingsverplichting rust, kan bezwaarlijk worden aanvaard dat LBIO wel tot terugbetaling is gehouden. Daarbij komt dat het LBIO de door hem ontvangen gelden telkens aan de moeder heeft doorbetaald. Ook anderszins is het LBIO niet tot terugbetaling gehouden, ook niet in het licht van het onrechtmatig gelegde loonbeslag.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-01-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:39

Zaaknummer: 200.156.565/01

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot stiefouderadoptie. Aanvankelijk geen verweer van de vader tegen het adoptieverzoek, maar later in de procedure wel. Wel toewijzing gezamenlijk gezag en naamswijziging.

De rechtbank stelt vast dat de vader aanvankelijk geen verweer voert tegen de adoptie van de minderjarige door verzoeker, zijnde de stiefvader, maar later in de procedure wel. Hierdoor wordt niet langer voldaan aan de voorwaarde van adoptie als vermeld in artikel 1:228 lid 1 onder d BW. Het tweede lid van artikel 1:228 BW vermeldt vervolgens dat aan de tegenspraak van een ouder als bedoeld in het eerste lid kan worden voorbijgegaan indien aan de daarin gestelde gronden wordt voldaan. De rechtbank is van oordeel dat gesteld noch gebleken is van de gronden als in artikel 1:228 lid 2 onder a en c BW en dat van verwijtbaar gedrag van de vader als bedoeld, in lid 2 onder b, niet, dan wel onvoldoende gebleken is. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het verzoek strekkende tot adoptie van de minderjarige door verzoeker dient te worden afgewezen.

De rechtbank wijst het verzoek tot gezamenlijk gezag van verzoeker en de moeder wel toe. Op grond van artikel 1:253t lid 1 en 2 BW kan de rechtbank dit verzoek toewijzen wanneer de moeder en verzoeker ten minste een jaar voorafgaand aan het verzoek gezamenlijk de zorg voor de minderjarige hebben gehad en de moeder gedurende een periode van ten minste drie jaren aaneengesloten alleen met het gezag over de minderjarige belast is geweest. Aan deze twee voorwaarden wordt voldaan.

Volgens artikel 1:253t lid 3 BW kan het verzoek vervolgens slechts worden afgewezen wanneer, mede in het licht van de belangen van de vader, gegronde vrees bestaat dat bij inwilliging van het verzoek de belangen van de minderjarige worden verwaarloosd. De rechtbank is van oordeel dat het in het belang van de minderjarige is dat verzoeker, nu de vader al vijf tot zes jaar geen contact meer met de minderjarige heeft en verzoeker feitelijk al sinds 2007 samen met de moeder de dagelijkse zorg voor de minderjarige voor zijn rekening neemt, tezamen met de moeder met het gezag over de minderjarige wordt belast.

Ook wijst de rechtbank het verzoek tot geslachtsnaamwijziging toe. Volgens artikel 1:253t lid 5 BW kan een verzoek tot gezagswijziging op grond van artikel 1:253t lid 1 BW vergezeld gaan

van een verzoek tot wijziging van de geslachtsnaam van de minderjarige. Een dergelijk verzoek kan slechts worden afgewezen wanneer een kind dat de leeftijd van twaalf jaar heeft bereikt niet met het verzoek tot geslachtsnaamwijziging instemt, het verzoek tot gezagswijziging ex artikel 1:253t lid 1 BW wordt afgewezen of het belang van het kind zich tegen toewijzing verzet.

Nu niet is gebleken dat het belang van de minderjarige zich tegen een wijziging van haar geslachtsnaam verzet, wijst de rechtbank het daartoe gedane verzoek dus toe.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 11-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:419

Zaaknummer: C/09/487613 / FA RK 15-3212

RECHTSPRAAK

Verlenging van de gelimiteerde alimentatietermijn? De rechtbank heeft op verzoek van de vrouw de in 2011 door het hof gelimiteerde termijn van de alimentatie tot eind augustus 2014 verlengd met drie jaar. De man komt hiertegen op. Het hof wijst wijziging van de termijn omdat bij de eerdere uitspraak zou zijn uitgegaan van onvolledige of onjuiste gegevens af. Dat de verwachting dat de vrouw binnen drie jaar in eigen onderhoud zou kunnen voorzien, niet is uitgekomen, brengt niet zonder meer met zich dat het hof bij zijn beslissing van een onjuist gegeven is uitgegaan. Voorts is de teleurgestelde toekomstverwachting geen zo ingrijpende wijziging van omstandigheden dat om die reden verlenging gerechtvaardigd zou zijn. Hof wijst verlengingsverzoek af en veroordeelt de vrouw tot terugbetaling van de sinds eind augustus 2014 betaalde alimentatie.

Het hof is van oordeel dat het beroep van de vrouw dat in de eerdere uitspraak uit 2011 waarbij de alimentatietermijn is gelimiteerd tot eind augustus 2014, van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan, faalt. Een teleurgestelde toekomstverwachting in die zin dat de verwachting dat de vrouw betaalde arbeid zou kunnen vinden om in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, niet is uitgekomen, brengt niet zonder meer met zich dat het hof bij zijn beslissing tot limitering van een onjuist gegeven is uitgegaan. De vrouw heeft niet gemotiveerd waarom dit in deze zaak anders zou liggen.

Verder is het hof van oordeel dat een teleurgestelde toekomstverwachting op zichzelf geen zodanige wijziging van omstandigheden oplevert dat ongewijzigde handhaving van de termijn naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet van de vrouw kan worden geleverd. Voorts zijn de overige door de vrouw ter zake naar voren gebrachte omstandigheden (NB: *Onduidelijk is welke omstandigheden dat zijn. SW*) niet dermate bijzonder dat verlenging van de alimentatietermijn op grond van artikel 1:402 lid 2 BW gerechtvaardigd is.

Nu het hof niet komt tot verlenging, zoals de rechtbank, is er met ingang van eind augustus 2014 een definitief einde gekomen aan de alimentatieverplichting van de man. De vrouw dient derhalve hetgeen zij met ingang van eind augustus 2014 heeft ontvangen aan de man terug te betalen, nu de rechtsgrond aan die betalingen is ontvallen. Voor zover de vrouw zou hebben verzocht om te bepalen dat zij niet gehouden zou zijn tot terugbetaling, overweegt het hof dat een dergelijk verzoek kan worden gedaan bij een verzoek tot wijziging van de alimentatie, maar niet kan worden gedaan indien geen onderhoudsverplichting meer bestaat.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 18-11-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:3767

Zaaknummer: 200.167.801/01

RECHTSPRAAK

Te laat verzoek tot vernietiging van de erkenning toch toegewezen. Toepassing van de termijn van artikel 1:205 lid 4 BW (binnen drie jaar nadat het erkende kind meerderjarig is geworden) betekent naar het oordeel van de rechtbank in de geschetste omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid een ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven. Er is geen verweer gevoerd door de erkenner tegen de vernietiging en er zijn ook overigens geen zwaarwichtige redenen die aan de vernietiging in de weg staan. Niet valt in te zien hoe de rechtszekerheid en de belangen van hierbij betrokken anderen in het onderhavige geval zullen worden geschaad als niet aan de termijnen wordt vastgehouden.

De dochter is op 10-jarige leeftijd erkend door de man met wie haar moeder toen een relatie had. De relatie met de man is volgens de dochter nooit goed geweest. Er was geen vader-dochterband. De dochter stelt door de vader te zijn mishandeld. Toen zij 18 jaar was heeft zij haar achternaam laten wijzigen in die van haar moeder. De dochter stelt dat haar biologische vader haar graag wil erkennen, maar dat de eerdere erkenning daaraan in de weg staat. De dochter is zich ervan bewust dat de termijn van artikel 1:205 lid 4 BW van drie jaar na de meerderjarigheid is verstreken, maar met een beroep op artikel 8 EVRM dient aan deze vervaltermijn voorbij te worden gegaan. Verder stelt zij door de ambtenaar van de burgerlijke stand op het verkeerde been te zijn gezet. Die heeft haar destijds verteld dat alleen haar ouders een verzoek tot vernietiging van de erkenning konden doen. Ten slotte wordt de rechtszekerheid niet geschaad door vast te houden aan de termijn.

De rechtbank overweegt het volgende. De dochter heeft pas op latere leeftijd contact gekregen met haar biologische vader. Zij heeft met hem al enige tijd goed contact. Haar biologische vader wil haar erkennen en dat wil de dochter ook graag, maar dat kan nu niet.

Hoewel in beginsel het stellen van termijnen geen ongerechtvaardigde inmenging is in het familie- en gezinsleven van betrokkenen in de zin van artikel 8 EVRM, is de rechtbank van

oordeel dat toepassing van de in artikel 1:205 lid 4 BW gestelde termijn in de geschetste omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid een ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven betekent. Het respect voor het familie- en gezinsleven eist in de onderhavige zaak dat het belang van de biologische en maatschappelijke werkelijkheid prevaleert boven het belang van de strikte hantering van de in artikel 1:205 lid 4 BW gestelde termijn. De rechtbank neemt daarbij in overweging dat de man geen verweer heeft gevoerd tegen het verzoek van de dochter en ook anderszins geen zwaarwichtige redenen aan de vernietiging van de erkenning in de weg staan. Voorts is komen vast te staan dat de dochter bedoeld heeft tijdig een verzoek tot vernietiging van de erkenning in te dienen, hetgeen blijkt uit de omstandigheid dat zij aanstonds na de meerderjarigheid een verzoek tot geslachtsnaamswijziging heeft ingediend, maar dat dit door onjuiste informatie niet tot het door haar gewenste resultaat heeft geleid. Niet valt in te zien hoe de rechtszekerheid en de belangen van hierbij betrokken anderen in het onderhavige geval zullen worden geschaad bij het niet vasthouden aan de wettelijke termijn. De rechtbank wijst het verzoek van de dochter toe.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 07-10-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2015:5780

Zaaknummer: C/08/174269 / FA RK 15-1693

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Rechtbank laat de onderhoudsverplichting van de man jegens zijn stiefkinderen buiten beschouwing wegens het ontbreken van inkomens- en draagkrachtgegevens van de biologische ouders van de stiefkinderen en in aanmerking genomen dat de onderhoudsverplichting van de stiefvader nog maar relatief kort bestaat.

Voor de bepaling van de omvang van de onderhoudsverplichting van de vader gaat de rechtbank allereerst in op de onderhoudsverplichting van de man jegens zijn stiefkinderen. Hoewel in beginsel bij de man door het aangaan van een geregistreerd partnerschap met de huidige partner van de man een onderhoudsverplichting is ontstaan jegens zijn tot zijn gezin behorende stiefkinderen naast de reeds bestaande verplichting van de biologische ouders van deze kinderen, dienen in de huidige berekening van de behoefte en de draagkracht naar het oordeel van de rechtbank de stiefkinderen buiten beschouwing te worden gelaten wegens het ontbreken van inkomens- en draagkrachtgegevens van de biologische ouders van de stiefkinderen. De rechtbank heeft daarbij mede in aanmerking genomen dat in de onderlinge verhouding van de onderhoudsplichtigen de betreffende verplichting van de man relatief nog maar kort bestaat (het geregistreerd partnerschap is op 7 juli 2014 aangegaan). Bij deze stand van zaken gaat de rechtbank ervan uit dat de biologische ouders voldoende zelf in staat zijn in de behoefte van deze kinderen te voorzien.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-07-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2015:5729

Zaaknummer: